

Een

‘Dit is het einde.’ Met een schok komen ze bij hun positieven: Carys haalt moeizaam adem, in de glazen bol van haar helm stukt haar adem van schrik. ‘Shit,’ zegt ze. ‘Ik ga dood.’ Ze steekt haar hand uit naar Max, maar door die beweging duikelt hij bij haar weg, buiten haar bereik.

‘Nee hoor.’

‘We gaan dood.’ Haar paniekerig hortende stem klinkt hard in de glazen bubbel van Max’ helm. ‘Jezus...’

‘Niet zeggen,’ zegt hij.

‘Maar het is zo...’

Door de ruimte tollen ze weg bij hun schip, twee verfspatjes op een eindeloos, donker doek.

‘Het komt wel goed.’ Hij kijkt om zich heen, maar er is niets wat hen kan helpen, niets behalve het bodemloze zwarte heeal aan hun linkerhand en de aarde in schitterend helle kleuren aan hun rechterhand. Hij probeert Carys’ voet te grijpen. Zijn vingertoppen strijken langs haar laars voor hij wegtolt zonder zichzelf te kunnen tegenhouden.

‘Hoe blijf jij zo rustig?’ vraagt ze. ‘Shit...’

‘Carys, kalm blijven.’

Haar voet zweeft voor zijn gezicht langs, terwijl hij richting haar knieën tuimelt. ‘Maar wat kunnen we dóén?’

Max trekt zijn benen op zover hij kan en probeert, ondanks zijn paniek, in te schatten of hij de as waarom hij draait kan laten veranderen. De spil? As? ‘Ik weet het niet,’ zegt hij. ‘Maar doe nu rustig, want we moeten een oplossing bedenken.’

‘Help.’ Met maaiende bewegingen probeert ze te voorkomen dat ze verder bij het schip vandaan vallen, maar het is zinloos. ‘Wat dan in godsnaam?’

Omdat ze harder is geraakt tolt ze sneller weg dan hij. ‘Straks zijn we elkaar helemaal kwijt, Cari, de afstand tussen ons zal al snel te groot worden.’

‘We zitten in verschillende banen.’

‘Ja.’ Hij denkt even na. ‘We moeten bij elkaar terug zien te komen,’ zei hij. ‘Nu.’

‘Oké.’

‘Ik tel tot drie en dan doe je alsof je in een zwembad duikt. Jij komt zo ver mogelijk omlaag, ik zo ver mogelijk omhoog; probeer me vast te grijpen, oké?’

‘Op drie.’

Hun radio kraakt.

‘Een.’

‘Twee...’

‘Ho!’ Carys steekt haar hand op. ‘Kunnen we die beweging niet gebruiken om terug te komen bij de *Laertes*?’

Met zijn matzwarte zijkanten en zonder zichtbare verlichting zweeft de *Laertes* eenzaam en verlaten boven hen langs, een schip in de nacht.

‘Hoe dan?’

‘Als een van ons hard genoeg tegen de ander aanbotst, zou die dan teruggekaatst worden?’

Max denkt na. Misschien. Misschién? ‘Nee. Eerst moeten we ons aan elkaar vastbinden en dan proberen terug te komen voor het te laat is. Ik wil je niet kwijtraken. Klaar?’

‘Klaar.’

‘Nú.’

Carys gooit haar lichaam omlaag terwijl Max het zijne opricht. Haar armen strekken zich naar hem uit en hij schopt in haar richting. Heel even hangen ze daar, als aanhalingstekens, totdat de

beweging hen parallel trekt. Zodra ze naast elkaar zweven, grijpt ze zijn benen en drukt ze zijn voeten tegen zich aan. ‘Hebbes.’

Hun hoofden bevinden zich nu ter hoogte van elkaars voeten en ze draaien met een trage radslag tot ze eindelijk met hun gezicht bij elkaar komen.

‘Hoi.’ Ze slaat haar armen om zijn hals. Hij haalt een touw uit de zak op zijn dij en slaat voorzichtig de dobberende lijn om hen heen, waardoor ze stevig aan hem vastzit.

Max haalt diep adem. ‘We moeten een plan bedenken.’ Hij kijkt om naar de *Laertes*, zwevend in de schaduw van de ruimte, terwijl ze er steeds verder bij vandaan tuimelen. ‘We moeten hulp inschakelen.’

Carys heeft zichzelf achter Max getrokken, waar ze zijn zilverkleurige pak doorzoekt. ‘Wie gaat ons hier helpen? We hebben al in geen eeuwen meer iemand gezien...’

‘Tja.’

‘We hebben verlichting, touw en water,’ zegt ze. ‘Waarom hebben we geen stuwstof meegenomen? Wat dom van ons.’

‘Maar we moesten proberen...’

‘We hadden het gewoon moeten doen. Je had me ervoor moeten laten teruggaan...’

‘Maar het was een nóódgeval. Wat had ik dan moeten doen? Toekijken hoe je hoofd verschrompelde terwijl je aan het stikken was?’

Ze draait weer terug zodat ze helm aan helm komen te zweven, en kijkt hem verwijtend aan. ‘Je weet best dat het niet zo gaat. Volgens de *EVSA* is dat bakerpraatje door *B*-films verspreid.’

‘De *EVSA* heeft zoveel beweerd. De *EVSA* beweerde ook dat wij geen enkel risico liepen.’ Max tikt op het blauwe logo van de European Voivode Space Agency op de arm van zijn pak. ‘Weet je nog dat we zelfs een risicoansprakelijkheidsverklaring moesten ondertekenen?’

‘Dat dit ons moet overkomen.’ Ze kijkt om zich heen. ‘Zullen we proberen in contact te komen met Osric?’

‘Natuurlijk! Goed idee!’ Hij omhelst haar stevig.

Carys trekt haar flex over haar knokkels en begint in de lucht te typen, terwijl de strook gaas haar spierreflexen en vingerbewegingen opmeet.

Ontvang je me, Osric?

Ze wacht.

Osric, ben je daar?

Hier ben ik, Carys.

Haar radio brengt een *ping* voort, waarna er blauwe letters op de linkerkant van haar helmglas verschijnen.

‘Godzijdank. Max, ik heb contact met Osric.’ *Kun je hulp inroepen?*

Zeker, Carys. Wie?

De basis? De EVSA? Wie dan ook?

‘Vraag voor de zekerheid of er nog een ander schip hier in de buurt is,’ zegt Max.

Is er iemand in de buurt die ons kan redden, Osric?

Nee, Carys. Sorry.

Weet je het zeker?

Ja, Carys. Sorry.

Kun je met de aarde praten?

Nee, Carys. Sorry.

Gefrustreerd slaakt ze een kreet, die in haar helm en door hun radio vervormd wordt. *Waarom niet?*

Mijn receptor is door het ongeluk beschadigd geraakt. Ik geloof dat Max hem probeerde te maken toen we zuurstof kwijtraakten, Carys.

Shit.

Pardon, Carys?

Sorry, Osric. Typefoutje.

Geeft niets, Carys.

We hebben een groot probleem, Osric. Kun jij ons helpen?

Hoe kan ik jullie helpen, Carys?

Ze zucht. 'Nou Max, met dat ding praten leidt nergens toe.'

Hij strijkt over de mouw van haar pak. 'Ik had geen tijd om mijn flex aan te koppelen, Cari, dus jij zult voorlopig de communicatie moeten doen. Probeer zo veel mogelijk te weten te komen. Zijn er ruimtevaartuigen in de buurt?'

Ze schudt haar hoofd.

Osric, kun je de Laertes naar ons toe sturen? flext ze.

Nee, Carys. De navigatiesystemen reageren niet.

Kun je het schip laten bewegen?

Nee, de navigatiesystemen reageren niet.

Draaien dan?

Nee, de navigatiesystemen reageren niet. Ook het besturingssysteem niet, dat me in staat zou stellen de *Laertes* te draaien.

Als ze zichzelf de haren uit het hoofd had kunnen trekken had ze het gedaan, maar haar handen zitten gevangen in handschoenen en haar donkerblonde vlecht bevindt zich in haar ruimtehelm. Het madeliefje achter haar oor is een stukje omlaaggezakt.

Kun je ons helpen berekenen hoe we kunnen terugkeren naar het schip?

Carys? Als ik zo vrij mag zijn, er is iets dringenders aan de hand...

Bereken nu hoe we kunnen terugkeren naar het schip, Osric.

Analyse van jullie omstandigheden wijst uit dat het zonder door stikstof aangedreven stuw-raketten niet mogelijk is terug te keren naar de *Laertes* vanuit de baan waarin jullie je nu bevinden, Carys. Heb je stuw-raketten, Carys?

Kun je ermee ophouden elke zin met mijn naam af te sluiten, Osric?
Natuurlijk.

Dank je. Nee, we hebben geen stuwstof. Is er nog een andere manier?

Moment alsjeblieft, er worden berekeningen gemaakt op basis van jullie situatie.

Snel graag. 'Volgens Osric kunnen we zonder stuwraketten niet terugkeren naar het schip.'

Max trekt een grimas. 'Weet hij dat zeker?'

Carys? Er is iets dringenders aan de hand...

Wacht even. 'Wat kunnen we nog meer proberen? Volgens Osric zijn de navigatiesystemen offline. Zal ik vragen of...'

Carys?

Wat is er, Osric?

Analyse van jullie omstandigheden wijst uit dat jullie luchtflessen niet vol zitten.

We hebben op de Laertes vrij lang buiten gezeten.

De som van de overgebleven lucht en de verbruikte zuurstof komt niet overeen met het cumulatieve totaal.

En nu in normaal Europees alsjeblieft, Osric?

Jullie luchtflessen bevatten te weinig zuurstof.

Wat?

Bovendien wijst analyse van jullie omstandigheden uit dat ze lekken.

'Wat?' Ze is zo verrast dat ze vergeet dat Osric haar niet kan horen, dus typt ze alsnog vlug: *Wat?*

Jullie hebben allebei beschadigde luchtflessen, Carys.

Hoeveel zuurstof hebben we nog?

'Cari?' vraagt Max.

Ben nog aan het berekenen...

Vlug, Osric.

Ik ben bang dat jullie nog maar voor negentig minuten zuurstof hebben, Carys.

Twee

Negentig minuten

‘Cari! Wat is er?’ Max grijpt haar schouders beet, maar dat kalmeert haar niet. ‘Wat zei Osric?’

Sorry dat ik ‘Carys’ zei, Carys.

‘Negentig minuten,’ zegt ze, hijgend van schrik. ‘We hebben nog maar voor negentig minuten zuurstof.’

Verbijsterd schiet hij naar achteren. ‘Dat kan niet. Dat kan echt niet. We zouden nog voor minstens vier of vijf uur lucht moeten hebben. We...’

‘We gaan dood, Max. Al heel snel.’ Zoekend naar de juiste woorden dringt ze haar tranen terug.

‘We moeten maken dat we naar het schip terugkeren,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Maar eerst moet je je emoties onder controle zien te krijgen. Zo verbruik je te veel zuurstof.’

‘Onze zuurstof is aan het weglekken.’

Met een ruk kijkt hij op. ‘Echt? Nu?’

‘Ja, nu. Volgens Osric zit er een lek in onze tanks.’

‘Allebei?’

‘Ja.’

‘Shit.’ Nu is het Max die vloekt. ‘We moeten die lekken meteen dichtten.’ Hij kijkt naar haar, probeert in te schatten hoezeer ze in paniek is. ‘Zal ik het gat in jouw luchtflessen proberen te vinden terwijl jij weer op adem komt?’

‘Nee, het gaat wel,’ zegt ze, met haar hart dreunend in haar borst. ‘Ik zal eerst die van jou bekijken.’ Ze maakt de lijn waar-

mee ze aan elkaar vastzitten lossen, waarna ze als balletdansers bij elkaar vandaan zweven. ‘Doe nu net of je een sneeuwengel bent,’ zegt ze, en ze grijpt hem bij zijn pols en enkel. Het enkellaags materiaal van zijn nauwsluitende, tegen het ruimtevacuüm beschermende drukpak – een soort kruising tussen een wetsuit en een maliënkolder, dat zich volledig vormt naar menselijke bewegingen – voelt zacht aan onder haar hand. ‘Niet loslaten.’

Max strekt zijn armen en benen uit en blijft ter hoogte van haar middel voor haar zweven. Carys buigt zich voorover om zijn pak goed te kunnen zien, met haar hand nog steeds om die van hem. Aangezien ze voortdurend bewegen is dat bepaald niet eenvoudig; ze bevinden zich in een vrije val, in het duister, in wat voelt als een godverlaten plek buiten de aarde.

Vlug laat ze haar hand en blik over zijn zilvergrijze rugzak glijden. Elk gedeelte ervan is onderverdeeld in verschillende compartimenten en het enige beetje kleur is afkomstig van de blauwe gloed van het beeldschermje aan de zijkant. Carys onderzoekt elk stukje van de zuurstoftank net zolang tot ze het ziet, helemaal onderaan: een klein pluimpje met het blote oog nauwelijks zichtbare zuurstofmoleculen, die haar alleen opvallen omdat ze zo wanhopig naar een lek speurt. ‘Hebbes.’ Ze haalt tape uit haar kniezak, waarin altijd een reparatieset voor het grijpen zit, en plakt die stevig op de tank, zodat de moleculen niet aan de randen kunnen ontsnappen.

‘Klaar?’ vraagt Max.

Osric, is het lek nu dicht? flexte ze.

Vergezeld van een *ping* die om de een of andere reden geruststellend klinkt, verschijnt de blauwe tekst op haar beeldscherm. Bevestigd, Carys.

‘Klaar.’ Ze knikt naar Max, terwijl ze krachtig uitademt.

‘Nu die van jou.’

Ze aarzelt. ‘Zo had het niet mogen gaan, we hadden hier niet eens moeten zijn.’

‘Kom op, Cari.’

‘We hebben nog maar voor negentig minuten zuurstof.’ En dan ontsnapt er een snik aan haar keel, een korte uitbarsting die zijn geruststellende woorden en kalmte volledig overstemt. Dat is zijn standaardreactie als hij onder druk staat: dan neemt hij afstand van confrontaties, stress en haar hevige emoties. Nu kan hij elk moment een grapje maken.

‘Nou, ik weet niet hoe jij erover denkt, maar ik ga een vreselijk kritische recensie over reizen in de ruimte op de MindShare zetten.’

‘Hou je kop, Max,’ zegt ze, ook al kalmeert zijn voorspelbare gedrag haar een beetje. ‘Dit is niet het moment voor die waar-deloze grappen van je.’

‘Ik weet het.’

Zijn grappen kwamen altijd al op de meest ongelegen momenten: tijdens de astronautentraining, begrafenissen of hun allereerste ontmoeting.

‘Wat moeten we nu?’

‘Eerst gaan we kalm worden, dan beoordelen we de situatie, en daarna ga ik je redden.’ Glimlachend vervolgt hij: ‘Net als altijd.’

Drie maanden na hun roulatie waren ze elkaar voor het eerst tegengekomen toen Carys als kersverse inwoner van een nieuwe Europese stad een taal cursus volgde in het regionale talentencentrum. ‘Mijn collega zat hiervoor op Voivode 2, dus mag ik alsjeblieft Nieuwgrieks leren?’ had ze de digitale assistent gevraagd. Het talentencentrum van de voivode leek wel onderdeel van zo’n retrokoffieketen met van die typische spotjes, nepleren banken en de geur van een heleboel inferieure arabica-koffiebonen die al veel te lang lagen te branden. Achter de toonbank

hing een montere reclameposter waarop werd verklaard: ALS JE VIJF TALEN BEHEERST, KUN JE MET 78 PROCENT VAN DE AARDBEVOLKING COMMUNICEREN.

De assistent liet een piepje horen en toonde groen licht, waarna er meteen werkboeken en cursussen op Carys' beeldscherm verschenen.

'Bedankt.' Ze trok de flex over haar handen en begon aan de ondankbare taak van het keer op keer overschrijven van alle Griekse letters. Halverwege haar derde alfabet moest ze aan haar etentje denken. Er gleed een waterval van realtime-informatie over drie muren: Wall Rivers die continu het nieuws, het weer of updates lieten zien. Carys zette vlug een korte vraag op de plaatselijke MindShare-pagina: *Weet er iemand waar je in Voivode 6 ganzenvet kunt kopen?* De woorden verschenen in foutloos Spaans op de muur, waar ze even flikkerden voor ze oplostten in de stroom van commentaren, vragen en anekdotes in tal van talen uit alle hoeken van alle voivodes. Ze bereikte omega en begon weer van voren af aan met het alfabet.

Ping. Carys keek op: iemand had haar vraag beantwoord.

Waarvoor heb je vandaag de dag ganzenvet nodig? las ze in het Frans.

Omdat ze in een opstandige bui was, antwoordde ze in het Catalaans: *Om in te bakken.*

Ping. Roemeens. *Waarom is het vandaag de dag nog nodig om te bakken?*

Gebakken aardappels. Portugees.

Ik vroeg waaróm je bakt. Duits.

Omdat haar Duits minder goed was, schakelde Carys over op Italiaans, terwijl een beginnende glimlach haar mondhoeken deed trillen. *Nieuwe burenen. Ik zou ze graag krokante gebakken aardappels serveren. Enig idee?*

Weer in het Italiaans. *Over je nieuwe burenen? Nee, sorry.*

In dit linguïstische steekspel betekende deze taalherhaling

een kleine overwinning, dus glimlachte ze voluit. Misschien ben jij wel een van mijn burens. En misschien serveer ik jou vanavond wel zulke taaie gebakken aardappels dat het lijkt of je stuiterballen eet. Wedden dat je dan spijt hebt dat je me niet aan ganzenvet hebt geholpen?

Ping. Ik laat mijn eten nooit door vreemden klaarmaken.

Maar in de roulatierrestaurants gebeurt dat toch ook? flexte ze.

In feite niet. Ik ben namelijk kok.

Carys dacht even na. Werk je dan bij een RR?

Jep.

Te gek. Dan heb je misschien wat bakadvies voor me. Weet je toevallig waar ik hier in de buurt ganzenvet kan vinden?

Geen antwoord.

Alsjeblieft? Ze voegde een smiley toe om haar toon te verzachten.

Ping. Probeer het eens in die ouderwetse supermarkt in een zijstraat van de Passeig.

Dank je wel.

Ze verkopen er zelfs eten in blik, als je dat vandaag de dag nog gelooft.

Je bent wel geobsedeerd door de uitdrukking ‘vandaag de dag’, flexte Carys. Dit was nummer drie.

Wie niet? Er is ook zoveel veranderd.

Klopt. Bedankt voor je hulp. Ik ga later naar die supermarkt. In totaal schreef ze zes keer het Griekse alfabet over, waarna ze het gaaswerk van de flex van haar polsen trok terwijl er zeven vertalingen voor ‘gebakken aardappels’ door haar hoofd buitelden.

Carys stapte naar buiten, een prachtige septemberavond in. Een streegzacht briesje blies tussen de ruïnes door. Gladde constructies van glas en staal rezen op uit bakstenen en funderingen van gebouwen uit vervlogen tijden waarvan de spookachtige geraamtes overeind gehouden werden door gloednieuwe

constructies binnenin. Hier en daar strekten zich smalle stegen uit en staken hoge gepleisterde muren omhoog die versterkt waren door stalen balken. Binnen in de ruïnes bevonden zich kamers gevormd door reusachtige glaspanelen: glanzend en hypermodern, als een matroesjka met een vervallen, stokoud omhulsel.

Terwijl ze over de pleinen vol cafés liep en het uitdovende daglicht de lucht oranje kleurde, bleef ze met haar blote onderarmen voor haar borst op een hoek staan wachten omdat haar chip haperde. ‘Kop op, meid, misschien komt het wel nooit zo ver,’ werd er geroepen. Geïrriteerd draaide ze haar pols om.

‘Als meteorieten een einde maken aan de mensheid, weet ik wie er wat mij betreft als eerst aan mag gaan,’ mompelde ze, terwijl haar chip haar eindelijk vertelde waar ze heen moest.

Bij een brede keienstraat met bomen erlangs sloeg Carys af naar een rijtje winkels. De oude gevels dreigden te verzakken, zodat ze door stalen balken overeind moesten worden gehouden. Een bont kralengordijn hing voor een smalle ingang met ernaast een raam waarboven in neonletters FOX SUPERMARKTEN te lezen viel. Buiten stond een rek met kranten waarvan de kop luidde: RADIOACTIEVE NEERSLAG VS EINDELIJK BINNEN VEILIGE MARGES.

Aan weerszijden van de deur stonden ouderwetse draadstalen mandjes en winkelwagentjes. Nadat ze met een ritmisch getik het kralengordijn opzij had geduwd liep ze de supermarkt in.

In het achtste gangpad zat een man geknield op de vloer blikken te stapelen. ‘Mag ik u iets vragen?’ vroeg ze. ‘Kunt u mij vertellen waar het ganzenvet staat, als u het hebt?’

Hij draaide zich om. Donker, licht krullend haar viel omlaag voor geamuseerd kijkende ogen, alsof ze een grap had gemist. ‘Jij moet Carys zijn.’ Hij stapelde de laatste blikken op een smalle plank, kwam overeind en overhandigde haar er een. ‘We hebben elkaar zojuist gesproken. Hoi.’

Stomverbaasd stak ze haar hand uit en pakte het blik aan.
'Jij... wacht. Wat?'

'Op de MindShare.'

'Maar je zei toch... Ben je dan geen kok in een RR?'

'Nee. Ja. Zo goed als.' Hij had het fatsoen om te blozen. 'Tenminste, dat word ik binnenkort. Tijdens mijn laatste roulatie heb ik de koksopleiding afgerond, dus hoop ik hier aangenomen te worden bij de restaurants. Zodra iemand mijn werkzaamheden in het familiebedrijf overneemt...' – hij gebaarde naar de winkel – '... ben ik weg.'

'Aha,' zei ze, terwijl ze het blikje met ganzenvet in haar handen omdraaide. 'Dan hoop ik dat je snel iemand vindt.'

'Dank je,' zei hij. 'En wat is jouw baan?'

Ze aarzelde. 'Vlieger.'

'Vlieger je?'

'Nee, ik vlieg spaceshuttles.'

Hij leek onder de indruk. 'Cool.'

Carys deed een stapje achteruit. 'Het spijt me, maar ik moet dringend mijn etentje gaan voorbereiden. Bedankt voor je hulp... Het was leuk om kennis met je te maken.'

'Insgelijks. Ik ben trouwens Max.'

'Carys.' Onhandig stak ze haar hand uit, die hij schudde. 'Hoe kwam mijn vraag eigenlijk bij jou terecht?' vroeg ze.

'Vragen met voedingsgerelateerde zoektermen worden op de MindShare automatisch naar winkels en restaurants gestuurd.'

'Dat klinkt logisch.' Ze draaide zich om en liep weg. 'Bedankt.'

'Bovendien heb je een charmante profielfoto.'

'Aha, je bent niet alleen bedrijfsleider en kok, maar ook online stalker? Je zult het wel druk hebben,' reageerde ze, maar haar toon was vriendelijk.

'Drie voltijdbanen,' zei hij. 'En je reageerde ook nog eens toen ik in het Frans schreef, de taal van mijn laatste roulatie.'

Ze trok haar wenkbrauw op en keek hem weer aan. 'Echt

waar?’ Ik nam aan dat je voor ons gesprekje gebruikmaakte van de vertaalchip.’ Ze gebaarde naar zijn pols.

‘Nee hoor.’

‘Ik ook niet,’ merkte ze op, en toen glimlachten ze allebei. ‘Ik ben ook in v8 gestationeerd geweest. Twee roulaties geleden. In het zuiden, bij de zee.’

‘Ik heb drie jaar in Parijs doorgebracht. Daar heb ik het koks-vak geleerd. Mijn soufflé is ongeëvenaard.’

Na een korte aarzeling zei ze: ‘Vanavond komen een paar van mijn nieuwe burens bij me eten. Gewoon een groepje onbekenden, zodat we elkaar kunnen leren kennen. Joost mag weten wie het zijn. Heel informeel. Zou je ook willen komen?’

‘Graag. Wie is Joost?’

‘Het is een uitdrukking. Maar aan je grijns zie ik dat je dat best weet en dat je me nu plaagt. Ik zet na “stalken” ook “plagen” op je lijst van werkzaamheden. Vanavond dus, acht uur? Ik flex je het adres wel. Neem iets te eten of drinken mee. Maakt niet uit wat.’ Ze voerde nogmaals het hele riedeltje van knikken, om-draaien en weglopen uit. ‘Goed, tot later.’

Het kaarslicht werd door wijn- en waterglazen weerkaatst; het feest was in volle gang. Twee van Carys’ woonkamermuren werden in beslag genomen door Wall Rivers: reusachtige ingebouwde schermen, waarvan het ene een stroom nieuws liet zien en het andere het gechat op de MindShare. Bij beide had ze als tekstkleur warm oranje ingesteld. De oude gevel in Spaanse stijl wierp schaduwen van balkonspijlen in de kamer en het geruis van de zee glipte door de antieke luiken. Er was een buffet uitgesteld van gebraden kip, groente, Yorkshire pudding en natuurlijk Carys’ bejubelde gebakken aardappels.

‘Yorkshire pudding met kip?’ vroeg Liljana, een van de nieuwe collega’s van Carys. ‘Is dat niet een beetje...’

‘... onconventioneel?’ zei John, een ingenieur en haar nieuwe

overbuurman, terwijl hij de opscheplepel wilde pakken. ‘Waar ik vandaan kom, eet je waar je zin in hebt en heb je lak aan conventies.’

‘Waar kom je dan vandaan, John?’ vroeg Carys, hem een dankbare blik toewerpend.

Ongemakkelijk verschoof John op zijn stoel. ‘Nou, net als iedereen hier weet ik dat eigenlijk niet precies, maar mijn eerste herinnering heb ik aan Voivode 3. Ik was toen vijf. Mijn oma probeerde ergens fish-and-chips met me te eten, maar ik wilde alleen een toetje. Ik was geen makkelijke eter en had in geen tijden mijn bord leeggegeten. De kok van het RR gaf ons allebei onze zin en serveerde me een gefrituurde chocoladereep met patat.’ Iedereen aan tafel barstte in lachen uit. ‘Idioot, hè? Maar ik was nog klein en het werkte wel: ik at mijn bord helemaal leeg. Mijn oma beloonde me en de rest van de maand at ik telkens alles op mijn bord op.’

‘Daar proost ik op.’ Liljana hief haar glas en de andere tafelgenoten volgden haar voorbeeld. ‘Op het leegeten van je bord.’

John straalde toen iedereen met elkaar klonk. ‘Hoe zit het met jou, Liljana, wat was jouw vorige woonplaats?’

‘Je spreekt mijn naam uit als “Lil-í-ana”,’ verbeterde ze hem. ‘Maar ik begrijp dat het er op de MindShare anders uitziet.’

‘Mijn excuses, Liljana.’ Deze keer sprak hij haar naam goed uit. ‘Het is een mooie naam.’

‘Toen ik geboren werd woonden mijn ouders aan de Adriatische kust, vandaar mijn naam. Maar mijn afkomst is puur Afrikaans. Hiervoor woonde ik in Voivode 1.’

‘Afkomst,’ zei Olivier peinzend. Carys had hem ontmoet in het talentcentrum en hem in een opwelling van gastvrijheid ook uitgenodigd. ‘Wij derdegeneratie-Europeanen hebben het zelden over afkomst.’

‘Voivode 1?’ vroeg Carys aan Liljana zonder aandacht te be-

steden aan Oliviers onderbreking. ‘Wat vond je van het leven in de hoofdvoivode?’

‘Heel utopisch,’ antwoordde Liljana, waarop iedereen aan tafel in de lach schoot. ‘Ik ben daar nog steeds trots op.’

‘En terecht,’ vond John. ‘We leven vrij en onafhankelijk, in gemengde, alsmaar veranderende gemeenschappen. Er is veel om trots op te zijn.’

‘Helemaal mee eens,’ zei Liljana voor ze luchtig het utopische credo aanhaalde: ‘In naam van wie handelen jullie?’

‘Niet in naam van God, koning of koninkrijk,’ antwoordde de groep in koor.

‘In naam van wie wel?’

‘In die van mezelf.’

Olivier maakte van de gelegenheid gebruik om nog wat wijn in te schenken. Terwijl hij de pinot grigio in zijn glas liet walsen zei hij: ‘Maar het is toch interessant dat we het niet meer hebben over waar we vandáán komen, maar over waar we gewéést zijn?’

‘Dat is het mooie van het roulatiesysteem,’ zei Max. ‘Je reist de hele wereld over en woont op allerlei plekken, elke drie jaar is alles weer anders...’

Astrid ging op het puntje van haar stoel zitten. ‘Ik kreeg mijn naam in de noordelijke voivodes en voor mijn zesde roulatie werd ik daar nog een keer heen gestuurd. Het was heerlijk om weer een poosje in Scandinavië te wonen. Maar wel koud.’

Iedereen lachte. ‘Wat is de koudste plek waar jij hebt gewoond?’ vroeg John.

‘Rusland,’ antwoordde Liljana. ‘v13. In de kantoren van de ruimtevaartorganisatie is het regelmatig min tien.’

Olivier rilde. ‘Ierland.’

Carys trok een wenkbrauw op. ‘Ierland? De koudste plek?’

‘Doetje,’ kirkte Astrid. ‘Daar ben ik ook geweest en het klimaat was ronduit mild.’